

34. szám.

Augustus 23-án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Kedvezs barátom uram!

Tsinalyunk mink izs consortiumot!

Van nagyszerű planum nekem. Lesz vala-
 lat neve: „első-honi-parcelany-amphora-gyar-
 fabrik.“

Hogyan lesz? azt izs elmondok.

Van nekem id falu alat nigy hold agyag
 földem, kibül csinyalya cigany gerencsir va-
 szony korsokat, hat krajczar darabja. Igaz,
 hogy ez csak cserep korso, de ha joban igetninek
 ütet, porcelany lene belüle. Most csak szalma-
 val kisütik, hat csak cserep, de ha küszinel
 salgotarjanyival igetnek, lesz porcelany: mert
 muszaj neki. Mas porcelany is csak kinyaba
 lesz porcelany, mert nagyon sütögetik, azirt
 neveztetik „kinai“ porcelanynak.

No hat:

Nigy hold agyagföld megir testvirek kö-
 zöt izs (nem racz testvireket irtetem) kitszaz
 forintot. No mar ha mar nigy hold agyagot egy
 labnyira elhordunk rula, marad ot masik nigy
 hold megint; az ismeg kétszaz forint. Is igy to-
 vab le szaz labnyira (lejub ne menyunk, mer
 be talalunk lyukasztanyi atlanticum tenger

fenekit, s mind nyakunkba dül oceany). Ez
 tehat anyi mint huszezer forint.

Azutan: — van rajta ipület, kiben geren-
 csir fabrikal vaszony korsokat. Szip, derik
 ipület. Azir nekem grof Karolyi György meg-
 adna tizezer forintot, ha palotaja melet volna,
 hogy vigyem el onan. Ezt hat batran becsülhe-
 tünk huszezer forintra.

Ez a kető mar ötvenezer forint.

Azutan gyün fundus instructus: masineria;
 cigany fazikas, öt gyerekivel: azokbul lesz
 egyik olyan muzsikus hegedün, mint Liszt
 Ferencz, fogja keresnyi sok ezer forintot (nem
 tudom is, megtalalya-e?) adom mig izs mind a
 hatot hatezer forintir (saját nevelisem).

Tovabat van köröskörül sűrű földi bodza,
 kibül lehet csinyalnyi liktariumot; latja egy
 forint; lehet rajta öt mazsa izs; meggyogyit
 hideglelist, csak hirdetnyi kel Török Jozsefnül,
 mig mast is meggyogyit; — no nem sok lesz
 irte nigyezer forint.

Ha ezt összeadunk, kigyün belüle hetvenöt
 ezer forint.

Ez az alap: a „fond.“

Ere kibocsátjuk hétszáz ötven akeziat, per szaz forintyával; elib szaklapokban, mint az Üstökös kihirdetünk, hogy most van keljfelkelőben nagyszerű valalat, melynek feladata hazánk összes fölgyit porcelanynak atvaltoztatni; alakulta ra consortium.

Hanem elib fogunk consortium ilire valami hirezs embert, kinek van financz vilagban sok kredit, valami honvid-tabornokot, vagy tudostarsasagi tagot; azt megteszünk elnöknek.

Azutan keresünk valahol hat zsidot, kinek nincs pinze. (Mer ha van neki, akkor nem gyün.) Ez lesz igazgato tanacs.

Akor adunk nagy banquetet Frohnernal; meghívunk raja minisztereket mind (ugy sincsenek othon) iszunk nagyokat távollevő miniszterekirt, is jelenlevő torkainkirt s toasztokat kiadunk hivatalozs lapunkban.

Masnap elmegy kedvezs barátom uram agense börzire is elkiált magát: „Ki agya nekem szaz akeziat első-honi-porcelany-amphoragyafabrikatul hat forint azsioval?” Sok börzianer csak esoval fejt, soha se nem halotak hirit. Nagy kiabalasra előkerül agens enyim, is mongya, it van szaz akezia, tesik. — Harmanap

elmegy enyim agens börzire is elkiált magát: huh be felszalatak első honiporcelangyafabrik akeziak! ki agya nekem szazat tizenkit forint azsioval. Akor megin előkerül agens barátom uramé, is kinalya neki, de tizenötlet; nagy nehezen megalkuszna tizenharomba. — Negyednap megint barátom uramtul agens keresi akeziakat magunkét, megint enyim kinal neki, de mar huszforintirt: ezen összevesznek, larmat csapnak, kicsit össze is pofozkonak: menek Börsengericht eléjbe, ot maj csunya larmat csapnak; biro mind a ketöt megbirsagol. Anal job. Ötödnap mar börzepublikum maga fog egymast birkoznyi akeziaink miatta, s nekünk kintelen leszünk varoshazatul rendőri assistentiat kirnyi, hogy ki ne huzzanak benünket akeziakirt. Rendőrsiget pedig nem kapunk, s így publikum utolso akeziainkat is elragagya tülünk nagy nyeresigel. Akor aztan az új dolga, hogy hogyan csinalya porcelanyt.

Ha kedvezs barátom uramat megnyerhetem ezen iltrevalo valalatnak, azonal megalakitok consortiumot. Pinz lesz elig.

Alazatozs szolgálja
Tallérossy Zebulon.

Egy korbács története.

A harmincesas évek alatt még úzusban volt a kolozsvári tanodában egy bizonyos symbolicus intézmény, mely egy csomó vékony szijjból kigyó formára összefonatik, a végén csomóval határoztatik s özláb-nyéllel elláttatik; különben pedig Párizpapai szerint „korbács“-nak neveztetik.

Vala pedig ezen korbács nem annyira végrehajtó hatalom, mint administratív közeg. Benn a klasszisokban a korbács jurisdikciója megszűnt, helyt adván a sokkal humánusabb főzfának; hanem künn az iskola udvarán regnált a korbács, a végre dekretáltatván a pedellus kezébe, hogy mikor a játékorának vége van, s az alsóbb klasszisok nemzedéke számára újra esendül a beparancsoló csengetyű, annak föltétlen szöfogadás legyen a következő s ha netalántán akadnának refraktarius egyéniségek, kik még a csengetés után is laptá és bigefa-ütés továbbra nyújtása által a Leopoldi diplomában

garantirozott municipális jogaik gyakorlatát vélnék feltalálhatni, azokat a pedellus, mint királyi biztos, azonnal és brevi manu, hátaiknak a korbácssal való érintkezésbe hozatala által, alattvalói kötelességeik teljesítésére erőlyesen kötelezze.

Hiszen csak a kis diákok kaptak belőle. A ki már a humaniorákba átment, azt már nem volt szabad a korbácssal ösztönözni. Aztán a gyerekek jól esik az. Még jobban nő utána. S mikor már az ember nagy diák lesz: logikus, szintén megkívánja a méltányosság érzete, hogy már most hadd üssék az utána következő apróbb infanteriát: jusson ki annak is abból, a mit elődei szenvedtek.

Volt azonban egyszer a logikai klasszisban egy komoly hallgatag fiú, ki nem szokott se lapdázni, se fitykövezni szeksta korában, nem is kapott a korbácsból soha; mégis úgy gyűlölte azt, csak azért, hogy „korbács.“

Egy napon, a csöngetés után tódult a syntaxisták serege az ajtó felé: valakinek rendesen csakugyan hátul kellett maradni, s azt természetesen utol kellett érni a korbács-nemezisnek, miért maradt utolsónak? ezuttal egy szegény kis sánta fiu rekedt hátul, a pedellus azt meg is döngette klasszice, csak úgy csattogott a háta.

A komor logikus nem nézhette tovább azt a hatósági kihágást, oda rohant a pedellushoz, birokra kapott vele, s legyűrte a földre; a korbácsot pedig elvette tőle s diribról darabra vagdalta a késével.

A logikus természetesen három napra karczerbe került e tetteleges lázadási merényletért: hanem ettől a naptól fogva a kolozsvári tanodában el lett törölve a korbács.

Az a diák, a ki korbácsot összevágta, volt Csernátony Lajos.

Ezt pedig egy jelenlegi politikai ellensége beszélte nekem: hozzá téve, hogy akkor is ilyen rebellis természete volt már s nem tűrhette, hogy a populár az ő szeme láttára üssék; ámbár semmi köze sem volt hozzá.

K. M.

Adat a magyar népneveléshez.

Százezer és százezer példányban terjesztetik egy kis röpiy, melynek czime: Szent levél, melyet a mi urunk Jézus Krisztus csodálatosképen az ő földön lakó népéhez küldött. Románból (!) forditá Rusz János. Nyomatott 1868. Budán, Bagó Mártonnál.

Hogy e románból fordított levél a magyar népet a román miveltség fokára igyekezik emelni, annak lehetnek okai; hogy ennek eredeti kéziratát a jéruzsalemi érsek egy égből esett kő alakjában találta meg, az is megengedhető; hogy benne a pokol minden kinjai, fött szurok, fagygyú és csepegő keréksár alakjában fényesen leiratnak, nagy részt az eretnekek számára; tízes kigyókkal ellátott tízes vaságyak tartatván fenn azoknak, kik eljártak ugyan a templomba, de nem álltak fel a pap előtt: ez is megérthető; sőt még annak is meglehet a maga haszna, a midőn a nép romlatlan gyermeke e röpiyen a felől felvilágosittatik, hogyan égettetnek a pokolban az „urak“ a „világ nagyjai“ a „világ ítélői“ éjjel nappal, csak azért, mert urak voltak; hanem midőn az mondatik, hogy a ki ilyen könyvnek birtokába jut, az kegyelmet talál Istennél és embereknél (C. 12. lap) s büneiért meg nem lakol, sőt menyországba jut, az csakugyan némi tévedésre szol-

gáltathat alkalmat; mert akadhat romlatlan kedélyű ember, a ki megvesz öt krajczárért egy ilyen bünbocsátó levelet, s kirabolja a saját papját, s ha aztán nyakon csipik: még akadhat olyan istentagadó biró, a ki nem hiszi el, hogy azt neki szabad volt tenni.

Nem használt.

Sz. kapitánynak volt egy részszegéről híres inasa. Beállit egyszer az inas felesége a kapitányhoz, kérvén egész alázattal, mondana valami módot, a mivel férjét az ivástól leszoktassa.

— Nem tudok én lelkem. Hanem tudja mit? kérjen a vén kocsisnétől tanácsot, ő érti ezt a mesterséget.

A kocsisné azt ajánlotta az asszonynak, hogy tenne olyan port oda az ura pálinkájába, a minőt a lórol szoktak levakarni, majd nem iszik akkor többet.

Az asszony foganatosítja a tanácsot, s másnap odaadja urának a megbabonázott pálinkát, ki is azt egész hidegvérrel kiüssza, beszélvén utána ilyenképen:

- Asszony hé, honnan hozattátok azt a pálinkát?
- Eminnét a szomszéd zsidótól, ni.
- No hát ezután mindég onnan hozzatok.

A pulykát . . . .

Egy időben nagyon loptak a baromfiakat a k . . . i tiszteletes udvarából.

Sétál egyszer estve a gazdasszonnyal ő főtiszteledősége a kertben, s séta közben kérdi:

— Ugyan Juliskám, mit lopnak el megint az éjjel?

— A pulykát tiszteledő uram — válaszol egy hang a kerítés mögül.

S denique, ellopták — a pulykát.

Rigmus.

Ajánlva a méltóságos miniszter és generalis uraiméknak.

A pipámat elvették,
A kancsómát eltörtétek,
Az adómat emeltétek,
A kardom kieseréltétek,
Az álgym beszögeztétek,
A zászlómat bekentétek:
Igy csak nem megyek honvédnek
Leszek közös közvitétek,
De lesz is uj — Königrätztek.

Katona Balázs

leendő közös baka.

A két római.

Első római. Minek nekünk puska, meg katonai tudomány? Csak legény legyen elég, meg lelkesülés; az ellenséget agyonhajigáljuk mink debreczeni czipóval is.

A római jog.

Második római. Minek volna nekünk hazafui lelkesülés? csak puska, meg mondúr legyen elég. majd lelkesül ez magától is s elkergeti az ellenséget.

Furesa álom

avagy: mi módon szoktatták le Potyondi uramat a boritalról?

Rosz vers, de jó igaz. Poézis nincs benne, csak morál.

Dudolja *Junius Brutus*.

(Folytatás.)

Körülnézi magát: „a biz a! e mente!
Mikor álltam én be huszárregementbe?“
Gondolkozik, ánde nem akad nyitjára,
Odáig nem terjed a memoriája.

„Mi is történt velem utoljára? — séta, —
Pipa, — szokás, — ahán: Smüle, — öt pint, — kréta.“
„Kréta, — kazal, — punktum! Denique, most látom:
Tele van pitykével az egész kabátom.“

„Vagy tán nem én volnék a Potyondi uram?
Kicsereíttek volna, mialatt aludtam?“

Ismerősök jönnek, közöttök Fülöndi,
Elmennek mellette, egyik se köszönti.

„Én vagyok-e hát én? vagy én tén más vagyok?
(Hogy a kánt'ram józan, abban Tamás vagyok.)“
Potyondi én vagyok — 'sz tudom talán?... hátha?
De hát hogy jutottam ebbe a dolmányba?“

„Meg tudom, ki vagyok : huszár, vagy Potyondi?
Ez alternatívát dehogyan nem tudom ki?“
Szépen neki indul nemes kuriának,
Megnézni, akeziák ottan hogyan állnak?“

„Nem lehetek én is, aztán meg huszár is!
S ha már huszár vagyok, mért nem generális?“

„Ez itt az én házam, ez itt az én kertem,
Ezt a szöveget ide enkezemmel vertem. (Folyt. köv.)“

Bunkós Uszubu levele a feleségéhez.

No a mult szombaton láttam én igazi spektakulomot. Ha rá gondolok, — még most is az égnek áll a hajam szála, azaz állna, ha vóna. Ilyet még soha sem láttam, de nem is kívánok látni.

Az eset, — no igazán eset — egy lejányzóval történt, a kinek már nem elég jó az egyenes fődön

lyárni, hanem felkapaszkodik egy menydörgös magas kötére, mintha csillagot akarna szenni. Ennek azután ember legyen, a ki elszédíti a fejét. Még respectíván keresztül is olyan vótt azon a madzagon odafent, mint a telegráfia drótyán a veréb, egy mákszemmel se látszott nagyobbak.

Azután miket tsinát az eszeveszett! Egy széket vit fel magával és azon komédiázot, himbáta magát

mint a böcsöbe a gyerek, azután rá ült, nem is mint más bésületes ember, az ülökéjére, hanem a támasztékjára. Kiütöt a homlokomon a halálos verejték, a mig néztem. Az asszonyok nem is merték nézni, csak behunyt szemmel. Hát ha még azt láttad volna, mikor lábujjhegyre állt s egy szempillantat alatt egyet perdütt, mint az orsó. Más ember egyenes deszkán sem tunná utána tsinyáni.

De az még mind semmi, hanem etzer tsak kapja magát a tulajdon apja s felmászik oda hozzája a galériára és a fejére huz egy veszett nagy zsákot s azután meg egy lántzal úgy összekötözi kezét lábát, hogy mingyá Lengyország lyutott az eszemben. És hallod, az a kis jány, vakon a mint vótt, azal a czudar nagy lántzal, a ki mindétig a lábára tekergőzött, keresztü tzepele magát azon a százfűs kötélén. Én az országúton se birtam volna annyi terhett ojjan messzére hurtozni.

Most gyütt még a java. Mikor osztán levettek rúlla lántzot, zsákot, kapta magát s ojan ugrántozást mivelte a kötélén, hogy másnak minden tsontya összeroppant volna bele. Mikor jó belefáradt, pihenőnek hányattsapta magát és úgy fekütt a kötélén, szörnyűség yótt nézni. Ha én kiráj vónék, nem engedném meg az ijjet. No de meg is atta az árát, mer a mint feláll, etzer tsak elkezd reszketni, mint a nyárfalevél, térgye megtsuklik s ha hirtelen meg nem kapja a kötelet mind a két kezével, ott zuhan le és soha se lesz belülle többet némben, mer a ki ijen magosbú leszál, annak a lelke visszakivánkozik az elhagyot magosságba s felmegy oda vissza, ha mingyár itt kell is hagynia a testett.

Ott himbálódzött a kötélén, ide lent meg ki elájult, ki imádkozot, ki káromkodot, (ezekel tartotam én is), de segítségre nem sijetet senki. Hanem egy bésületes rendbiztosnak, a ki ot állott a mentő kötélmellett, a kit elkellet volna vágni (nem a rendbiztos, de a kötelet) vót anyi esze, hogy nagy hirtelen beszalagyon a városligetbű, a Bolondin térrű Óbudára, — éppen három óra járás kotsin, — fölkeresen egy prókátort, s azal írásba tétesse, hogy itt egy vászontseléd attentátumot forral salyát élete ellen, akadájozzák meg. A prókátor le is irta s a végire felszámította a kötséget 10 frt 50 krt. Ezt a fojamodást beatták a városkapitánynak, ez tekintvén, hogy hasonló eset még nem atta elő magát, s arra a hejhatósági statutumokban extra paragrafus nintsen, nehogy bakot lüjjön, áttette a bel-

ügyminiszteriumhoz. Ez kiatta salyát rendőri osztályának, a rendőrfőnök összehitta alatvaloit egy gyűlésre. s itt elhatározták, hogy salyát kebelökbű kiküdenek egy comissiót, a ki, miután az eset halasztást nem tür, rögtön vizsgálja meg, tsakugyan úgy ál-e a dolog, a mint előadatik s vizsgálata eredményéről nyócz nap alatt jelentést tegyen, mikor is uj gyűlés fog tartatni s ezen elhatározatni, mily rendszabályokat kellessék foganatba venni. Végelhatározásig pedig az eset függöbe tartatik s erről az érdeklett fél indorlásával értesitetik.

Értesitetik ám, de az értesítés hogyan kézbesitetik? Az érdeklett fél olyan magas álláson van, hogy még egy miniszternek is, a kit pedig szinte elég magas állás illet, lehetetlen a hozzájutás. Elválasztya őket a betölthetetlen rangdifferentzia. Hát még egy szegény városi kézbesítő hogy jusson fel ojjan magos kötéltre?

No de okos embereket semmi sem akaszt meg. Ujra összetsaptak egy kis tanátskozást s elhatározták hogy:

miután először az illető fél most ugyis függöben van;

miután másoczor ugyis tsak arról kell értesíteni az illetőt, hogy „függöben tartatik“:

ergo az értesítés kézbesítése tellyesen felesleges. Marad minden is statu quo, addig mig a comissio nyócz nap mulva beadandó jelentése nyomán ujab határozat nem hozatik.

Bizony tsak szép dolog az a rend, az a systema. Kár, hogy elrontotta az a gonosz lejányzó, a ki aszonta, hogy:

miután a keze nagyon elfáradt, de másoczor a kötélmel is belevágódott a húsába, harmaczor, hogy ő már megunta magát ide fen, negyeczter, ha nem unta volna is meg magát, nyócz nap alatt aligha meg nem éhezne egy kicsit, pedig nem hozott a zsebibe pogácsát, mert nincs zsebe; zsebe pedig azért nincs, mert erre az *eshetőségre* nem számított:

ergo bizony ő nem marad függöben.

Le is gyütt a mint mongyák; élve-e vagy halva? aszt nem tudom, mer akkorára már megszöktem. Magam se szeretem a kormányt, de nem szenvedhetem, ha a kormány jó szándékait ijjen gyalázatosan kijáztogják.

Bunkós Uszuba.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.